

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 16 af Jørn Jespersen (SF), Tove Lindbo Larsen (S), Annette Just (FP), Vibeke Peschardt (RV) og Sonja Albrink (CD) (se foran) vedtoges enstemmigt med 111 stemmer.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:
Forslag om motiveret dagsorden nr. D 17 af Bruno Jerup (EL) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 85:
Forslag til lov om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og lov om social bistand. (Opstramninger i åbenbart grundløs-proceduren m.v.).
Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 30/11 94).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Sagsbehandlingstiden i asylsager har været genstand for snart sagt utallige drøftelser gennem årene, og der har gennemgående været bred enighed i Folketinget om, at vores sagsbehandlingstider var uacceptabelt lange først og fremmest vurderet ud fra et menneskeligt hensyn. At skulle vente 1½, 2, 3 år på at få svar på en ansøgning om asyl skaber en uvished og en usikkerhed, som er menneskeligt nedslidende, uanset om sagen ender med asyl eller med et afslag. Hertil kommer, at et afslag efter meget lang tid gør det meget vanskeligere for personen problemfrit at vende tilbage til hjemlandet.

Endelig skal det da også nævnes, at det er en dårlig anvendelse af økonomiske ressourcer, at mennesker, der ender med at få afslag, skal opholde sig så lang tid her i landet.

Der har i de senere år været forskellige tiltag for at nedbringe sagsbehandlingstiden. Man har af flere omgange tilført flere mandskabsressour-

cer for at komme sagspuklerne til livs. Det seneste initiativ var den ændring af udlændingeloven, som blev gennemført i sidste folketings-samling, og som især drejede sig om en opstramning af den såkaldte efterbehandlingsfase af sager i normalprocedure.

Det forslag, vi nu behandler her i dag, har som hovedformål at gennemføre en tilsvarende opstramning af efterbehandlingen i sager, der behandles efter åbenbart grundløs-proceduren.

Socialdemokratiet kan støtte de foreslåede ændringer, fordi vi finder det ejendommeligt, at sager efter denne procedure skal have en lempeligere behandling end sager efter normalpro-ceduren.

Om de til tider meget korte frister for anmodning om genoptagelse af en asylsag og anmodning om humanitær opholdstilladelse hedder det i bemærkningerne til forslaget:

»Ændringerne kan efter Indenrigsministeriets opfattelse gennemføres, uden at der sker forringelser af den enkelte asylansøgers retssikkerhed.«

Det er vi i Socialdemokratiet enige i under den forudsætning, at der i den vejledning, der løbende gives mundtligt og skriftligt til asylansøgerne, meget klart redegøres for regelsættet.

Hensigten med de lovændringer, der blev vedtaget i sidste samling, var at halvere de hidtidige sagsbehandlingstider på 20 måneder i normalproceduren og på 3-4 måneder i åbenbart grundlag-proceduren. Da loven først trådte i kraft den 1. juli i år, har vi af gode grunde endnu ikke noget statistisk grundlag for at vurdere virkningen på normalsagerne, men vi har med tilfredshed noteret os, at der er sket en meget væsentlig forkortelse i åbenbart grundløs-sagerne i almindelighed og en hel speciel forkortelse i sager under den særlige hasteprocedure – det er jo sager, som vedrører ansøgere fra visse østeuropæiske lande – hvor sagsbehandlingstiden nu er nede på nogle forholdsvis få dage.

Med de ændringer, som nu foreslås, er det vores håb, at der vil ske en yderligere forkortelse af sagsbehandlingstiden inden for alle åbenbart grundløs-sager, og vi kan tilsige lovforslaget en velvillig behandling i udvalget.

Ulla Tørnæs (V):

Da Venstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, ikke kan være her i dag, skal jeg på Venstres vegne sige, at Venstre i lang tid har arbejdet for en hurtigere sagsbehandling af asylsager, og vi har ikke mindst under behandlingen

af ministerens forslag i foråret rejst en række ønsker og forslag til en hurtigere sagsbehandling.

Vi kan af dette forslag se, at ministeren har lyttet til Venstre og oven i købet nu fremsat lovforslag vedrørende nogle af de punkter, som Venstre tidligere har foreslået, og vi kan naturligvis derfor stemme for disse forslag.

Det var f.eks. Venstres forslag, at sager fra Østlandene skulle tages ud til særlig lynbehandling. Den idé tog ministeren først op i valgkampen, men bedre sent end aldrig.

I det hele taget er valgkampen jo skyld i en del fine tal. Ministeren har nu i et svar til Retsudvalget erkendt, at de fine tal ikke vedrører den samlede forbedring af sagsbehandlingstiden; de vedrører kun de nye sager, hvorimod de gamle sager bare er blevet ældre og ældre. Så fik vi det på det rene. Selv i en valgkamp bør man kunne stole på at en minister holder sig til sandheden. De fine valgkampsstatistikker var ikke hele sandheden. Det kan man nu forvise sig om ved at læse ministerens svar på mine spørgsmål på almindelig del, bilag 298.

Venstre har endvidere gang på gang peget på det uheldige i, at asylsøgere blot kan udeblive fra afhøring, og vi har tillige peget på de allerede tilstedeværende muligheder for frihedsberøvelse, som nu endelig er taget i anvendelse. Vi mener fortsat, det bør være en selvfølge, at en asylsøger er til stede på et asylcenter for overhovedet at kunne få sin sag behandlet, ligesom vi fortsat – som nævnt i vort betækningsbidrag vedrørende L 214 fra folketingsssamlingen 1993-94 – finder, at ministeren bør overveje asylcentre med særlig meldepligt.

Vi anførte også i betækningsbidraget i foråret, at der særligt bør ske en stramning af sagsbehandlingen i åbenbart grundløs-proceduren, og vi finder fremdeles, at Ombudsmanden skal helt ud af sagerne.

Det har i 5 år været en del af Venstres udlændingepolitik, at straffen for menneskesmugling skal skærpes. Landsretten er for længst stødt imod loftet for den yderste strafudmåling, og vi finder derfor, at strafferammen bør udvides – også ud over, hvad ministeren foreslår. Vi mener tillige, det er på tide at få bestemmelsen om menneskesmugling flyttet over i straffeloven, men er dog indstillet på at afvente en nærmere drøftelse af dette.

Men vi har yderligere ønsker, som vi vil stille forslag om. Det gælder navnlig med hensyn til reglerne om optagelse af fingeraftryk. Vi finder,

at adgangen til at optage fingeraftryk for at undgå, at personer indrejser på ny under ny identitet, bør udvides, og at fingeraftrykkene ikke må gemmes bort i sagerne, men indsættes i Det Centrale Fingeraftryksregister. Reglerne i dag er jo helt til grin.

Endelig finder vi det fortsat helt afgørende, at udsendelse efter afslag administreres meget stramt for ikke at undergrave asylinstituttet. I den anledning vil vi gerne tilkendegive, at den praksis, ministeren giver udtryk for i lovforslagets bemærkninger om, at udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, skal anvendes til personer, der ikke for tiden kan udsendes, er helt misforstået. Venstre er på ingen måde indforstået med, at dette lovforslag kan bane vejen for opholdstilladelser af den art, der tillige ender med at blive livsvarige. Det må der findes en løsning på, for at vi kan stemme for lovforslaget.

Vi mener, at ministerens bunkebryllup, som er omtalt i forslagens bemærkninger, slet ikke er i overensstemmelse med forudsætningerne for § 9, stk. 2, nr. 4. Forudsætningerne for denne regel var helt andre, og det fremgår da også af ministerens andet lovforslag, som vi skal drøfte senere i dag.

Med disse bemærkninger om de ændringer, vi ønsker foretaget, kan vi medvirke til en hurtig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Der var et enkelt udsagn i fru Ulla Tørnæs' tale, som overraskede mig. Fru Ulla Tørnæs henviste til bilag 298, som vi just har fået fra indenrigsministeren om sagsbehandlingstider. Der er sket det, at indenrigsministeren i modsætning til, hvad der tidligere har været tilfældet i de mange år, jeg har siddet i Retsudvalget, faktisk oplyser alt, hvad der er værd at oplyse om sagsbehandlingstider. Og dér siger fru Ulla Tørnæs ganske rigtigt, at den meget korte behandlingstid gælder for de sager, der er begyndt efter den 1. juli. Det kan undre mig, at fru Ulla Tørnæs har fundet det nødvendigt at spørge om det; vi andre har faktisk vidst det hele tiden. Men så siger fru Ulla Tørnæs: Det er altså kun de sager, der er påbegyndt efter den 1. juli, der har en kort sagsbehandlingstid, og det betyder så bare, at alle de andre tager længere og længere og længere tid.

Jeg vil gerne spørge, hvor fru Ulla Tørnæs har den oplysning fra. For hvis hun slår op på side 3 i det pågældende notat, så står der, at i alt var

der så og så mange sager osv., osv., og at det dog supplerende skal bemærkes, at tallene viser, at der behandles færre og færre sager, der er begyndt før 1. juli, hvilket er et resultat af, at puklen i disse sager er markant faldende.

Det er ikke i overensstemmelse med det, fru Ulla Tørnæs her sagde fra talerstolen. Derfor vil jeg gerne vide, hvor fru Tørnæs har sine oplysninger fra.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Til fru Dorte Bennedsen skal jeg sige, at det tal når man frem til, hvis man sammenligner Indenrigsministeriets egne tal i den udlændingeredegørelse, der kommer. Jeg kan ikke huske, hvad den hedder, men der kommer sådan et hæfte en gang om måneden, og hvis man sammenligner det tal med, hvad vi har fået forelagt i Retsudvalget, når man frem til, hvad jeg var inde på i ordførertalen.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti ønsker klare stramninger i udlændingeloven og i den måde, asylsager bliver behandlet på. For Det Konservative Folkeparti er det også vigtigt, at Danmark ligesom andre af verdens lande hjælper mennesker, der er på flugt, så længe de er på flugt fra noget.

Men bortfalder grunden til, at de søgte asyl, skal vi også hjælpe disse mennesker ved at hjælpe dem tilbage igen til det land, de kom fra.

En anden måde at hjælpe disse mennesker på er at give dem en hurtig afgørelse, hvis de ikke kan opnå asyl i Danmark og derfor hurtigt skal rejse ud igen.

Dette lovforslag er efter min opfattelse et lille skridt på vejen til at effektivisere asylsagsbehandlingen på et begrænset område, og derfor kan vi støtte lovforslaget. Men det går slet ikke langt nok. Det er slet ikke ambitiøst nok, og vi vil derfor godt give ministeren nogle yderligere ideer og forslag til, hvordan udlændingeloven og sagsbehandlingen kunne effektiviseres, uden at man giver køb på retssikkerheden.

Lad mig nævne 8 forslag: For det første skal flygtninge vende tilbage til det land, de er flygtet fra, når de ikke længere har behov for beskyttelse; for det andet ønsker vi en langt mere effektiv kontrol med, at personer, som har fået afslag på ophold i Danmark, rent faktisk rejser hurtigt ud af landet; for det tredje ønsker vi ikke at give asyl til udlændinge, der har udøvet organiseret narkokriminalitet eller anden krimina-

litet, der er til fare for det danske samfund; for det fjerde ønsker vi nye regler for optagelse af fingeraftryk og foreslår igen, at politiet får adgang til at optage fingeraftryk af alle asylansøgere. Derved kan det forhindres, at asylansøgere indrejser flere gange under forskellige identiteter eller søger om asyl i Danmark efter at have søgt asyl i andre lande.

For det femte ønsker vi, at indvandreres retskrav på familiesammenføring afskaffes; for det sjette ønsker vi, at Folketingets Ombudsmand ikke skal kunne behandle sager, som allerede er afgjort i Flygtningenævnet. Flygtningenævnet er et domstolslignende organ med en dommer som formand, og derfor bør ombudsmanden ikke være en slags overdommer.

For det syvende ønsker vi, at kravene for at opnå dansk statsborgerskab skal skærpes, og endelig finder vi for det ottende, at de facto-flygtninges retskrav om opholdstilladelse i Danmark skal ophæves. Vi er et af de få, om ikke det eneste land i Europa, der har denne regel, og derved vil vi også kunne sikre, at de fleste af de asylansøgere, som begår kriminalitet i Danmark, vil kunne udvises, umiddelbart efter at de har afsonet deres straf.

Der er altså nok at tage fat på, og vi synes slet ikke, at regeringens og ministerens målsætning om de fremtidige sagsbehandlingstider er ambitiøs nok. 10 måneder for almindelige sager og en måned for åbenbart grundløse sager er stadig væk for lang tid. Vi finder, at tiderne bør kunne reduceres drastisk, og vi vil godt tilsige ministeren og regeringen al mulig hjælp. Vi har her givet 8 forslag, der i hvert fald effektivt vil kunne hjælpe os i den ønskede retning, uden at retssikkerheden bliver berørt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil undersøge, om jeg har forstået hr. Helge Adam Møllers første forslag korrekt. Skulle det forstås på den måde, at folk, der har fået asyl i Danmark, altid skal vende tilbage, når de ikke mere har behov for beskyttelse? Er det korrekt forstået?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er delvis korrekt forstået; men vi diskuterede jo også spørgsmålet for 14 dage siden, så jeg troede, at hr. Søren Søndergaard nu kendte svaret. Men jeg gentager det gerne.

Vores opfattelse er, at mennesker, der kom-

mer til Danmark, fordi de har et asylgrundlag og opfylder Genèvekonventionen, skal have en hurtig sagsbehandling og have asyl; ingen tvivl om det. Hvis situationen i det land, de er flygtet fra, så efter vores mening bliver normal inden for en periode på 7 år – hvis asylgrundlaget altså bortfalder – skal de vende tilbage til landet.

Lad os tage et eksempel: Er man flygtet fra Irak, fordi man risikerer at blive fængslet og torteret af Saddam Husseins folk, og kommer til Danmark, får man asyl. Hvis Hussein falder om 1½, 2 eller 3 år, og der kommer et demokrati i Irak, vil vi mene, at asylgrundlaget er faldet væk, og så skal man vende tilbage. Men der skal altså efter vores mening være en tidsgrænse på 7 år, svarende til den der kræves for at kunne blive dansk statsborger.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu hørte jeg ikke før, at hr. Helge Adam Møller nævnte tidsgrænsen på 7 år. Men jeg kan ikke forstå, hvad grundlaget egentlig er for, at De Konservative har været med til at vedtage en jugoslaverlov, for her er udgangspunktet jo, at man ikke har ret til at få asylsagsbehandling.

Jørn Jespersen (SF):

Da mit partis ordfører, fru Anne Baastrup, ikke kan være til stede, skal jeg redegøre for SF's holdning.

Forslaget lægger op til en yderligere stramning af reglerne for åbenbart grundløs-proceduren. Den sidste stramning skete her i sommeren, og det virker efter vores opfattelse helt urimeligt, at man allerede nu iværksætter endnu nogle stramninger. Det virker, som om indenrigsministeren handler uden at tænke sig tilstrækkelig godt om. En fornuftig lovgivning vil nemlig afvente evalueringen og effekten af de initiativer, som Direktoratet for Udlændinge har taget – for slet ikke at nævne, at det virker dybt uhensigtsmæssigt med en lovændring på et tidspunkt, hvor den tredje delbetænkning fra Per Sørensen-udvalget snart kan forventes at foreligge.

Desuden må det præciseres, at ministeren på ingen måde har beskrevet, at efterbehandlingsfasen i åbenbart grundløs-proceduren reelt virker som en mærkbart forsinkende faktor.

For SF at se er der tale om stramninger, som tilsyneladende udelukkende har til formål at sikre politiet bedre arbejdsvilkår, med det resultat at man nærmest sætter forvaltningsloven ud

af kraft for netop denne gruppe. Her skal man være opmærksom på, at åbenbart grundløs-begrebet dækker over mange forskellige sagstyper, hvoraf nogle er overordentlig komplicerede.

SF finder det derfor yderst betænkeligt, at man på denne måde fjerner retssikkerhedsgarantier som f.eks. opsættende virkning ved en ombudsmandsafgørelse. Det centrale er jo, at den formelle mulighed for at gøre brug af disse retsgarantier ikke har nogen betydning, hvis flygtningene er sendt hjem. Har ministeren f.eks. gennemtænkt den situation, at begæring om genoptagelse af asylsagen inødekomes – f.eks. som følge af nye oplysninger om forværrede forhold i hjemlandet – men at den pågældende allerede er udsendt til det land, han oprindeligt flygtede fra?

SF skal her gøre opmærksom på, at ministeren ved den sidste opstramning netop afholdt sig fra at anbefale, at opstramningerne af efterbehandlingen af sager, som er afgjort i Flygtningenaævnet, også skulle gælde for sager, som er afgjort i åbenbart grundløs-proceduren. Tilsvarende finder vi det skræmmende for det enkelte menneske, at politiet nu skal have mulighed for at få samtlige akter i en asylsag. Der kan ske fejl, som kan give den pågældende alvorlige problemer ved hjemkomsten, og samtidig vil denne mulighed for videregivelse kunne indebære en væsentlig risiko for, at tilliden til, at asylsager behandles fortroligt, svækkes betydeligt.

Et positivt element i ministerens forslag er dog, at man etablerer en skadesforsikring for flygtningene; det er på tide. Men dette moment kan ikke få SF til at stemme for lovforslaget.

Pia Kjærsgaard (FP):

Regeringen har fremsat et lovforslag om en mindre stramning på udlændingeområdet, og jeg skal sige med det samme, at vi i Fremskridtspartiet betragter det som et lillebitte skridt i den rigtige retning og derfor vil støtte det.

Men vi synes, at forslaget er ganske utilstrækkeligt. Bl.a. finder vi det meget foruroligende, at regeringen stadig ikke har planer om at gribe mere drastisk ind over for åbenbart grundløse asylsøgere. Om få år vil nødvendigheden medføre, at regeringen alligevel bliver nødt til at stramme lovgivningen. Vi ser det sådan på om pø, så hvorfor tager regeringen ikke fat én gang for alle i stedet for at lave disse småjusteringer? Vi synes, det er på høje tid, at regeringen bliver

en smule forudseende, og vi vil under udvalgsarbejdet komme med nogle ændringsforslag. Det kan jeg allerede bebude på nuværende tidspunkt.

Det er helt sikkert, at der kommer flere og flere asylsøgere fra bl.a. såkaldte sikre lande i Østeuropa i de kommende år. Hvorfor vil ministeren så ikke være med til nogle mere omfattende initiativer, end vi ser i dette forslag? Disse menneskers sagsbehandling er jo med til at belastte systemet, hvilket går ud over andre asylsøgere, og det er bestemt ikke rimeligt for nogen af parterne.

Der er tilsyneladende tale om, at man har været godt i gang med at behandle problemstillingerne i kredsen af forligspartier, og alligevel må jeg sige, at ændringerne burde have været endnu større. Forslaget sætter ikke prop i hullerne i vores grænsehegn.

Hertil kommer, at problemet med den meget kraftige indvandrer- og flygtningestrøm til Danmark er blevet mangedoblet siden 1983. Antallet af udlændinge, der kommer til Danmark, stiger og stiger nemlig i øjeblikket, fordi folketingsflertallet i Danmark ikke i tide har fået taget nogle alvorlige skridt til at få vendt strømmen. I slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne, da debatten startede, var antallet af asylsøgere, der kom til Danmark, mellem 4.000 og 5.000 pr. år, men i de senere år har det drejet sig om 14.000-17.000.

Jeg har stillet utrolig mange spørgsmål i denne sammenhæng, og her står jeg med et personligt spørgsmål, som jeg stillede til ministeren i april 1994. Ministeren svarede mig, at der er taget initiativer til nogle henvendelser fra de danske myndigheders side til Slovenien, Albanien og Ungarn med henblik på at drøfte mulighederne for at oprette danske lejre i disse lande. Der er ikke rigtig sket noget videre med det arbejde, men jeg vil godt bede om ministerens kommentarer.

Det er klart, at udviklingen kun kan betyde, at problemerne bliver større, og at reglerne selvfølgelig skal strammes i takt hermed. Vi mangler nogle flere opstramninger i lovforslaget – Det Konservative Folkeparti har så småt været inde på det – angående familiesammenføringsreglerne, strengere kontrol med og straffe for menneskesmugling, regler for automatisk udvisning af kriminelle udlændinge, osv. osv. Så alt i alt synes vi, at ministeren burde være gået langt videre, når nu vi alligevel har diskuteret og skal fortsætte med at diskutere problemerne.

Men i sidste instans ender det nok med, da der er tale om et minimalt skridt i den rigtige retning, at Fremskridtspartiet støtter lovforslaget.

Elisabeth Arnold (RV):

I den forløbne sommer – i juni måned – ændrede Folketinget en del af reglerne for asylsagsbehandling efter den såkaldte normalprocedure. Der blev indført en del frister, og der blev indført sanktioner ved forskellige overtrædelser.

Vi finder det helt naturligt, at man indfører de samme frister og de samme sanktionsmuligheder over for personer, som gennemgår den såkaldte åbenbart grundløs-procedure. Hvis det ikke var tilfældet, kunne det være sådan, at personer, som søger om asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, i virkeligheden blev bedre stillet end de personer, som ansøger efter normal-proceduren. Vi synes derfor, det er fuldstændig rimeligt, at vi tager fat i de pågældende aspekter af åbenbart grundløs-proceduren.

Vi skal gøre opmærksom på, at der er tale om en effektivisering. Der er ikke tale om en stramning, i den forstand at det pludselig er andre kriterier, der skal give anledning til asyl. Det er stadig væk de samme grunde, de samme årsager, der skal give anledning til, at folk, der søger asyl i Danmark, kan få det. Men man ønsker at sætte hastigheden, hvormed man bedømmer sagerne, og effektiviteten i sagsbehandlingen ganske voldsomt i vejret, og det kan vi fra radikal side kun være godt tilfredse med.

Der indføres som sagt en del frister og endvidere nogle sanktioner ved udeblivelse. De sidste kunne måske godt have en retssikkerhedsmæssig hage; men det har vi til vores store fornøjelse set at ministeren forsøger at imødegå ved at sikre, at der gives omhyggelig information til de asylsøgende, og at de med deres underskrift skal bekræfte, at de har forstået, hvad en udeblivelse fra mødet med asylmyndighederne vil medføre.

Derfor mener vi ikke, at der kan være nogen betænkeligheder ved denne effektivisering af asylsagsbehandlingen. Det er naturligvis et retssikkerhedsmoment i sig selv, at asylsagsbehandlingen er så hurtig og så effektiv som overhovedet muligt.

Til dem, der måtte være i tvivl om det retssikkerhedsmæssigt forsvarlige ved denne opstramning, vil jeg blot sige, at det er jo karakteristisk for åbenbart grundløse sager, at Dansk Flygtningehjælp under alle omstændigheder

skal erklære sig indforstået med, at denne person skal under åbenbart grundløs-proceduren. Der er altså ikke nogen myndigheder, der ensidigt kan beslutte noget, som vedrører de pågældende personer. Dansk Flygtningehjælp har fuldstændig vetoret i disse sager og kan altså – hvis de er den mindste smule i tvivl – beslutte, at de skal gå efter normalproceduren. Det lægger naturligvis et meget stort ansvar på Dansk Flygtningehjælp, men vi er også helt sikre på, at denne organisation kan leve op til det.

Vi er også tilfredse med, at der bliver indført en forsikringsordning for asylsøgere. Det har været et ofte fremført krav, og vi er tilfredse med, at det offentlige nu påtager sig ansvaret for den.

Når disse ændringer af loven er blevet gennemført, vil vi stadig kunne se visse asylsager, som tager overmåde lang tid, ja, måske endda flere år. Vi kan ikke udelukke, at der kan være asylsager, som er overordentlig vanskelige at udrede detaljerne i, og som vedrører personer, der kommer fra områder, hvorfra vi ustandselig modtager modstridende oplysninger. Derfor vil vi stadig kunne se enkeltpersoner, som forbliver overmåde længe i asylsagssystemet; men det skal ikke forhindre os i at prøve at sikre, at de sager, der er forholdsvis enkle eller ensartede, i hvert fald ekspederes efter en meget hurtig procedure.

Vi medvirker fra radikal side meget gerne til lovforslagets gennemførelse, og i udvalget vil vi også gerne nøje studere de spørgsmål, der måtte blive stillet til relevante institutioner om, hvorledes man ser på de forskellige detaljer i lovforslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Det er ikke Enhedslistens politik, at det danske asylsagssystem skal overbebyrdes med folk, som ikke har noget asylbehov. Men det betyder omvendt ikke, at vi støtter en hvilken som helst ændring og opstramning, som regeringen måtte finde på at komme med.

De væsentligste elementer i det lovforslag, vi behandler her, er en opstramning af sagsbehandlingstiden og udvisningsfristen for folk, som har fået afslag på deres ansøgning. Fra en bred kreds af organisationer – Amnesty International, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Center for Menneskerettigheder og Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, altså organisationer, som har flygtninge- og menneskerettighedsspørgsmål inde på livet – har vi

fået høringssvar, der udtrykker en dyb skepsis over for de foreslåede stramninger, og denne skepsis deler vi. Det, der især bekymrer, er spørgsmålet om retssikkerhed for asylsøgere, hvis sager behandles efter åbenbart grundløs-proceduren, og spørgsmålet om politiets og anklagemyndighedens ret til at få udleveret oplysninger fra asylsagen uden asylsøgenes tilladelse.

Før jeg vil sige noget om disse to områder, synes jeg imidlertid, der er grund til at udtrykke en vis undren over, at vi i det hele taget skal have debatten på nuværende tidspunkt. Det er kun omkring et halvt år siden – vi var ikke med til det, både fordi vi ikke var her dengang, og fordi vi ikke ønskede dem – at Folketinget vedtog en række ændringer i udlændingeloven. Og derfor er det relevant at spørge: Hvad er det i den nuværende situation, der gør, at det er nødvendigt at forringe asylansøgenes retssikkerhed og undergrave fortroligheden af de personlige oplysninger, som en ansøger giver under afhøring om asylgrundlaget? Vi mener stadig, at ministeren mangler at besvare de spørgsmål.

Sagen er jo, at den situation, som vi under sommerens agurketid blev underholdt med i medierne, om asylansøgere fra Rusland og de baltiske lande, som forsøgte at komme hertil på et tvivlsomt grundlag, reelt ikke længere er noget problem. Hertil kommer, at det på nuværende tidspunkt – som det er påpeget af flygtninge- og menneskerettighedsorganisationerne – ikke er muligt at give en faglig vurdering af resultaterne, konsekvenserne, af de seneste stramninger. Alene på grund af dette synes vi, der er grund til at afvise lovforslaget.

Til sidst vil jeg godt tage de to forhold i de foreslåede ændringer op, som jeg nævnte før, og først indskrænkningerne af en klages opsættende virkning. I bemærkningerne til forslaget fremgår det på side 17, at de foreslåede ændringer har til formål at hindre, at afslag på åbenbart grundløse sager skal kunne indbringes for Folketingets Ombudsmand, som det er tilfældet med afslag efter den såkaldte normalprocedure. Ministeren fremhæver, at der skulle eksistere en særlig retsgaranti for disse sager, fordi de forinden har været til høring hos Dansk Flygtningehjælp, som har vurderet dem efter åbenbart grundløs-proceduren – det var det, fru Elisabeth Arnold netop refererede til – og derfor er der ikke grundlag for at blande Ombudsmanden ind i vurderingen.

Som vi ser det, er problemet, at Dansk Flygt-

ningehjælp ikke tager stilling til eventuelle sagsbehandlingsfejl, når de skal afgøre, om en sag er åbenbart grundløs. Problemet er, at der i forvejen er fare for, at der i de såkaldte åbenbart grundløse sager kan ske sagsbehandlingsfejl på grund af det forøgede sagsbehandlingstempo, og derfor har det hidtil været sådan, at klager til Ombudsmanden og indenrigsministeren har kunnet virke som en art sikkerhedsnet. Den mulighed lukkes nu, og det synes vi er dybt betænkeligt.

Det andet område, jeg vil nævne, er som sagt politiets og anklagemyndighedens mulighed for at indhente oplysninger fra asylsagen uden ansøgerens godkendelse. En sådan mulighed for indsigt i personlige oplysninger strider klart imod det grundlag, som asylsøgeren har fået oplyst er gældende. På side 1 i asylansøgningskemaet står der nemlig, at man skal fortælle sandheden og gøre det så nøjagtigt som muligt, og at disse oplysninger vil blive behandlet i fortrolighed.

Denne fortrolighed brydes nu, og konsekvensen er klar: Når det bliver kendt, at politiet kan få adgang til asylsøgnernes oplysninger, vil de være meget mere tilbageholdende og unøjagtige med at give oplysninger, og det er forståeligt nok. Hvem ved, og hvem kan garantere, hvor disse oplysninger havner? Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, hvad der kan ske med fortrolige papirer og oplysninger, hvis to betjente skal forhandle om rejsedokumentation med myndighederne i det land, som asylsøgeren er flygtet fra.

Enhedslisten stemmer derfor imod lovforslaget, selv om vi – som det vil blive klart under næste punkt – stemmer sammen med regeringen om en række ændringer af loven vedrørende det tidligere Jugoslavien. Det er sådan set bare et udtryk for, at vi i hver enkelt sag stemmer efter vores overbevisning og siger nej til politiske studehandler.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne takke ordførerne for en stort set positiv modtagelse af lovforslaget.

Jeg vil starte besvarelsen bagfra med et svar til hr. Søren Søndergaard, der spurgte, hvorfor vi skal have dette lovforslag nu. Svaret er, at vi i Indenrigsministeriet er meget optaget af at få strammet op på de rutiner og arbejds gange, som i praksis betyder, at sagerne kommer til at tage længere tid end højst nødvendigt.

Vi er opmærksomme på, at vi godt har kun-

net lave nogle yderligere opstramninger i den måde, vi behandler de åbenbart grundløse sager på, og så ville det da være ejendommeligt, hvis vi skulle afvente noget, som i virkeligheden er en helt anden sag, nemlig hvordan de almindelige asylsager kommer til at fungere under de nye procedurer, vi vedtog i sommer. Jeg mener tværtimod, at man kunne beskyldes os for forsømmelighed, hvis det ikke var sådan, at vi rent faktisk forholdt os til de problemer, der opstår i forbindelse med de åbenbart grundløse sager.

Så vil jeg vende mig til SF's ordfører, der gav udtryk for lidt af det samme synspunkt. Her vil jeg godt minde om, at fru Ebba Strange, der i mange år var SF's ordfører på udlændingeområdet, gentagne gange efterlyste, om man dog ikke kunne få sagsbehandlingstider på to dage, når det gjaldt åbenbart grundløse sager. Vi var et par stykker, som var lidt mere besindige og sagde, at det var nu nok at overdrive en smule; men vi var enige om at forsøge at få det, som vi kan kalde de forsinkende led i den type sager, fjernet og helst skåret helt væk. Det er præcis den proces, vi nu er i gang med, og jeg er glad for, at et flertal her i Folketinget gerne vil tilslutte sig det.

Jeg vil gerne give en samlet besvarelse til de borgerlige partiers ordførere, men først vil jeg lige nævne fru Ulla Tørnæs' indlæg. Jeg ved ikke rigtig, hvad det egentlig var for nogle sammenligninger, det lykkedes at få foretaget her, når man diskuterede sagsbehandlingstiderne. Fru Ulla Tørnæs sagde, at der stod noget i et eller andet skrift, der vistnok udkom en gang om måneden, og når hun læste dette særlige skrift, kunne hun ikke få det til at passe med det, der i øvrigt er oplyst om sagsbehandlingstiderne.

Jeg går ud fra, at dette skrift, der skulle komme en gang om måneden, er Indenrigsministeriets Nyhedsbrev, der udkommer hver 14. dag, og hvor vi løbende oplyser om sagsbehandlingstiderne. Heraf fremgår det klart, hvordan vi gradvis har fået ædt os ind på det, som jeg vil kalde det overflødige tidsforbrug i behandlingen af denne type sager.

Derfor vil jeg godt sige til fru Ulla Tørnæs, at det hjælper ikke noget, at Venstre er så befippet over, at det, der ikke lykkedes for den tidligere regering med hensyn til at stramme op på tingene, er lykkedes for den nuværende regering. Det hjælper ikke noget, at man tror, det er nødvendigt at sammenligne de tal, man læser i det ene skrift, med dem, man læser i det andet skrift. Realiteten er, at for første gang står vi nu med

nogle meget korte sagsbehandlingstider for åbenbart grundløse sager, og for at illustrere det kan jeg nævne, at da VK overlod udlændingssystemet til den socialdemokratiske ledede regering, var sagsbehandlingstiderne for åbenbart grundløse sager mellem 4 og 6 måneder. Nu er vi for de særlig hastende sagers vedkommende nede på 5 til 7 dage og for de øvrige sager nede på omkring 40-50 dage.

Jeg har godt lagt mærke til, at det irriterer nogle af de partier, der har haft ansvaret for udlændingeområdet gennem en længere årrække, at der i hele den periode var en masse hensigts-erklæringer og overhovedet ingen resultater. Jeg synes, det ville klæde Venstre og De Konservative, hvis man i stedet for at føle sig så krænket over, at opstramningen er lykkedes i det daglige praktiske liv til stor lettelse for hele udlændingssystemet, ville glæde sig over det og ikke forsøge at skævvride de officielle statistikker, der fremkommer. Det er statistikker, der bliver til på baggrund af oplysninger fra Direktoratet for Udlændinge, Dansk Flygtningehjælp og politiet.

Derfor vil jeg blot komme med en opfordring til, at de to partier nu lægger manipulationerne med tallene bag sig og i stedet fortsætter et konstruktivt arbejde om yderligere forkortelse af sagsbehandlingstiderne.

Derudover vil jeg blot sige noget om de problemer, som tilsyneladende red det danske samfund, partierne og regeringen som en mare her i sommer, nemlig de problemer, der knyttede sig til de mange asylansøgere fra de østeuropæiske lande. De er også løst i mellemtiden, og de er løst på den måde, at der i det praktiske arbejde er sket en række opstramninger. Det betyder, som jeg sagde før, at de særlig hastende sager nu bliver behandlet på 5 til 7 dage; men der er også nogle, der bliver behandlet endnu hurtigere. Det er gennemsnitstal, der er tale om her.

Derudover har opstramningerne også haft mange andre positive effekter, men jeg skal indskrænke mig til at nævne et par af dem. Den ene er, at signalet om, at asylansøgere fra de baltiske lande og andre østeuropæiske asylansøgere ikke har noget at komme efter i Danmark, er blevet forstået. Det betyder, at der næsten ikke kommer nogen mere. Der er uger, hvor der kommer et par stykker, og der er andre uger, hvor der kommer 5-6 stykker; men det skal ses i forhold til det, der var kendsgerningen tidligere, hvor der var uger, hvor der kom op til 20 asylansøgere fra de pågældende lande.

Det vil sige, at her har vi i praksis fået stram-

met op på en sådan måde, at der simpelt hen kun kommer folk, der er ude på at skævvride det danske asylsystem, i en meget lille målestok. Jeg nævner det blot, fordi jeg synes, det må være sådan i politikk, at man også bør glæde sig over de ting, der rent faktisk peger i den rigtige retning, i stedet for at forsøge at mistænkeliggøre de tal og statistikker, der lægges frem.

Men det har også haft en yderligere positiv effekt, nemlig at den helt uacceptabelt høje kriminalitet, der var i Sandholmlejren, nu er i meget, meget hastig aftagende. Jeg kan nævne, at i den første måned, efter at disse opstramninger havde fundet sted, havde kriminalpolitiet i Hillerød ikke en eneste sag i Sandholmlejren. Der har efterfølgende været et par stykker, men det er altså det, der er tilbage af et problem, som tidligere har fyldt utrolig meget i udlændingedebatten – jeg vil godt sige: med rette har fyldt meget – men her har vi altså endnu et konkret resultat af disse ting.

Derudover er det da også en positiv ting, at folk ikke skal blive unødigt længe i Danmark, hvis de ikke har nogen jordisk chance for at få asyl her. Det er også med til at lette selve indkvarteringsforholdene. Det er billigere for det danske samfund, og det er naturligvis rationelt at handle på den her måde, når det drejer sig om åbenbart grundløse sager.

Alt i alt vil jeg om det her godt sige, at jeg ser meget frem til den dag, hvor V og K, som jo er med på det her forslag, også kan begynde at glæde sig over de resultater, der er skabt på området under den nuværende regering.

I den forbindelse vil jeg godt sige til fru Pia Kjærsgaard, at som jeg beskriver det her, er der altså ikke blot tale om det, man kan kalde for nogle småjusteringer. Der er altså tale om en virkelig markant indsats, der har betydet en meget, meget stor nedsættelse af sagsbehandlingstiderne. Som jeg nævnte før: Noget, der tidligere tog fire måneder, tager nu nogenlunde det samme i antal dage.

Når det rent lovt teknisk er småjusteringer, og det vil jeg egentlig godt medgive, så betyder det jo ikke, at det ikke er et kraftigt indgreb i noget, der har taget alt for lang tid. Vi har nemlig gjort det i den nuværende regering i modsætning til VK-regeringen, at vi også på det administrative niveau har lavet en lang række opstramninger. Man har kunnet undre sig over, at disse administrative opstramninger ikke er sket tidligere. Det er jo ikke noget, der skal have flertal i Folketinget; det kunne VK have gennemført, når som

helst man havde tænkt sig at gøre noget ved det. Det skete ikke, men nu ser vi altså nogle meget positive resultater.

Endelig vil jeg om det samlede problemkompleks godt sige, at jeg tror, det er rigtigt, at vi løbende holder øje med udlændingelovgivningen; når der observeres nogle ting, hvor det fungerer enten halvsåvel eller skævt eller i det hele taget ikke med den tilstrækkelige effekt, skal vi da selvfølgelig også justere ikke alene i lovene, men også i praksis.

Når jeg godt vil sige det, er det et svar til hr. Søren Søndergaard, som synes, at det er unødigt hurtigt, efter at vi sidst lavede en ændring af udlændingelovgivningen, og i den forbindelse vil jeg blot nævne det her, for jeg tror, at alle, der tager problemerne på det her område alvorligt, bliver nødt til at indstille sig på, at udlændingeloven ikke er lavet en gang for alle. Det er typisk lovgivning, som vi løbende har under kritisk observation, og hvis der viser sig noget med skævt brug, hvis der viser sig noget, der ikke fungerer optimalt, skal vi selvfølgelig gribe ind over for det.

Så alt i alt vil jeg, da det nu er blevet sagt et par gange her under debatten – jeg tror, det var hr. Helge Adam Møller, der brugte udtrykket, at det slet ikke var ambitiøst nok – godt sige: Vi har i den nuværende regering valgt nogle realistiske mål for vor udlændingelovgivning. Vi valgte det mål, at vi sagde, at vi godt ville nedskære behandlingstiden til det halve, og det er nu, som det er fremgået af det, jeg har sagt her, lykkedes på åbenbart grundløs-området langt at overopfylde de mål, vi satte os.

Vi mener egentlig, at det er en væsentlig bedre fremgangsmåde at have nogle ikke alt for vidtløftige mål, men at opfylde dem både hurtigere og i langt større omfang, end der var stillet i udsigt, bedre end det, der har været VK's tidligere måde at agere på, nemlig en masse løfter, som man aldrig nogen sinde levede op til. Jeg tror alt i alt, at den anden metode er med til at skabe større respekt for vor lovgivning på området.

Jeg vil godt samtidig benytte lejligheden til at takke for den tilslutning, der er givet til lovforslaget her, og jeg ser frem til, at vi får et meget hurtigt udvalgsarbejde, så de nye justeringer hurtigt kan bringes på plads.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Det dér med respekten for Socialdemokratiets

lovgivning er en dialog, som jeg helt vil overlade til indenrigsministeren og hendes partifæller og de socialdemokratiske borgmestre. Det er jo munteret at følge med i i medierne, hvor stor respekten for, hvad indenrigsministeren foretager sig på det her område, er. Men det kommer vi nok tilbage til under det næste punkt på dagsordenen.

Så vil jeg godt sige til ministeren, at det er jo ikke mit problem, og jeg føler det sådan lidt, hver gang ministeren i TV-Avisen eller fra talerstolen, eller hvor man ellers hører ministeren ytre sig offentligt om denne lovgivning, siger til De Konservative: Haha! Og til Venstre: Se, hvad jeg gjorde, som De Konservative og Venstre ikke gjorde.

Jeg forstår sådan set godt ministeren, men det er dog så negativt, at man altid skal høre ministeren udtale sig på den måde. Og jeg vil godt bemærke det, for jeg har ikke under nogen omstændigheder hørt ministeren bruge sin taletid på meget andet end at gøre opmærksom på den gamle problemstilling.

Igen: Det er ikke mit problem, men jeg kunne ikke nære mig for at sige det.

Det, jeg så har bedt om en bemærkning til – og jeg vil godt sige i al fredsommelighed, at hvis ministeren ikke kan svare nu, så vil jeg selvfølgelig stille det igennem udvalget: Jeg vil godt høre, om den kontakt, der er taget med f.eks. Ungarn om oprettelse af flygtningelejre, er kommet videre, eller hvordan ligger forholdet i øjeblikket?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Ministeren kunne ikke forstå, at De Konservative og Venstre var så irriteret over, at sagsbehandlingstiden er gået ned. Jeg vil gerne sige til indenrigsministeren: Næh, vi er ikke irriteret over, at sagsbehandlingstiden er gået ned, men vi er irriteret og forarget over, at i alle de måneder og år, hvor vi var i en mindretalsregering og forgæves prøvede at få et hav af stramninger og ændringer af udlændingeloven igennem, da blokerede ministeren og ministerens parti og andre partier for det, og derfor kunne vi ikke få de stramninger og ændringer igennem.

Nu er vi i opposition, og der har ikke været ét eneste forslag, som ministeren har lagt frem, og som er gået ud på at effektivisere sagsbehandlingstiden, hvor ministeren ikke har fået støtte fra De Konservative og Venstre. Det er forskellen, og det er væsentligt.

Nu er ministeren så glad over, at man kan få en sagsbehandlingstid på 10 måneder. Er det nu særlig ambitiøst? Jeg sidder og tænker på, at da Saddam Hussein angreb Kuwait i sin tid – det var i august måned – sendte man i løbet af de næste ni måneder en halv million mand tværs over Atlanterhavet og 50.000 fra Europa, og man planlagde en stor operation, og endelig ryddede man Saddam Hussein af vejen. Hele dette kolossale arrangement – en halv million mennesker sendt over Atlanterhavet, forsyninger og alt muligt andet – klarede man på ni måneder. Skulle vi så virkelig ikke kunne behandle en almindelig asylsag på under den tid? Derfor foreslår vi, at vi kommer meget længere ned og laver nogle regler, så det kan lade sig gøre. De, der søger asyl, fortjener også, at de ikke skal vente i 10 måneder, men at sagen kan klares på tre eller fire måneder.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Først bliver jeg altså nødt til at korrigere hr. Helge Adam Møller. Man ryddede ikke Saddam Hussein af vejen. Han sidder der endnu – desværre.

Dernæst vil jeg sige, at man jo selvfølgelig kan notere sig, at indenrigsministeren kan glæde sig over den støtte – om end ikke helhjertet – der kommer fra højre side af salen. Det, man måske kan frygte, er, at det går, som når man rækker en vis person en lillefinger, at så bliver der hen ad vejen ligesom stillet krav om noget mere. Men det bliver formentlig indenrigsministerens problem på et senere tidspunkt.

Det, jeg godt kunne tænke mig at høre lidt nærmere om, for jeg syntes ikke, der var nogen forholdene sig til det, er: Hvad tror indenrigsministeren er grunden til, at en række af de organisationer, der arbejder inden for dette område, har udtrykt skepsis – for nu at sige det meget mildt – i forhold til den foreslåede behandling af åbenbart grundløs-proceduren? Hvad er årsagen til det? Er den den samme, som jeg nævnte?

Så vil jeg sige, at det jo ikke er, fordi vi ikke ønsker, at asylsagsbehandlingen skal være hurtig. Vi har jo i et brev til indenrigsministeren foreslået en konkret måde, hvorpå man kunne bevare hurtigheden, nemlig at Flygtningehjælpens rolle i åbenbart grundløse sager blev overtaget af et nævn sammensat af repræsentanter for Flygtningehjælpen, Amnesty International og Dansk Center for Menneskerettigheder, og at nævnets rolle ikke skulle være at vurdere den

enkelte sag ud fra præcedens, men at vurdere den ud fra, om der var en tvivl, der kunne komme den pågældende til gode. Det behøver ikke at være langsommere, men det er bestemt en anden måde at gøre det på.

Og til sidst: Føler indenrigsministeren ikke, at det er et problem, at politiet fremover fuldstændig automatisk vil få udleveret samtlige asylsagers akter? Og frygter ministeren ikke, at det vil føre til, at en række asylansøgere vil begynde at holde oplysninger tilbage af frygt for den helt automatiske praksis?

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nu synes jeg nok, at i sandhedens interesse skal hr. Helge Adam Møllers sidste bemærkninger ikke stå alene.

Jeg forstod, at Socialdemokratiet og andre havde blokeret for en lang række initiativer, som den daværende regering var kommet med.

Jeg vedkender mig gerne i det store forlig i 1992 at have sagt nej til nogle ting. Jeg sagde nej til, at forældre skulle være op til 65 eller 70 år, som det blev foreslået, og jeg sagde nej til et par andre ting. Men det gjorde jeg, det gjorde Socialdemokratiet, fordi det, vi sagde til den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, det var: Fej for egen dør først. Der var sket det, at i en situation med et kraftigt stigende asylansørgertal havde ministeren skåret ned på det personale, der skulle behandle sagerne, og derfor var vores krav: Få flere mandskabsressourcer, så vi får fejten for egen dør, så vi kan få behandlet sagerne hurtigt, og når det er sket, vil vi gerne være med til at se på, om der er regler, der bør ændres. Og det er lige præcis det, der er sket.

Der skete – erkendt – en mindre forøgelse endnu i hr. Hans Engells tid, og siden er der under den nuværende minister sket en række forøgelser af personalet. Og så har vi set, at der er paragraffer eller områder, hvor det kunne være hensigtsmæssigt at foretage ændringer. Det var det, lovgivningen i sommer var udtryk for, og det er det, lovgivningen her er udtryk for. Men vi sagde ikke ubetinget nej, vi sagde nej, indtil man havde gjort sit hjemmearbejde.

Når jeg så er heroppe, vil jeg gerne spørge hr. Helge Adam Møller, som i sit 8-punkts-program som punkt 5 havde et nej til familiesammenføringer – punkt 1 var, at folk skulle være her i 7 år, før de fik ret til at være her: Mener hr. Helge Adam Møller virkelig, at f.eks. den far, der har måttet flygte fra kone og børn fra et sted,

hvor forholdene forbliver uændrede – det kunne være Chile for nogle år tilbage, det kunne desværre være mange andre steder i verden – mener hr. Helge Adam Møller virkelig, at den mand skal være her i 7 år uden at få ret til at få kone og børn herop?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Helge Adam Møller gentager sin ofte fremførte beklagelse over, at det ikke lykkedes de borgerlige af få flertal for opstramninger i asylprocedurerne, dengang der var en konservativ justitsminister.

Jeg skal ikke blande mig i skænderiet mellem Socialdemokratiet og De Konservative, men blot sige, at de konservative justitsministre op gennem 1980'erne var meget sparsomme med at fremsætte forslag, som overhovedet kunne bruges i den forbindelse. Der var ikke nogen forslag, der tog hensyn til retssikkerheden for de asylsøgende, og der var ikke nogen forslag om at komme med ekstra personale, som kunne bringe puklen ned. Hvis man kigger i annalerne, vil man kunne se, at mængden af forslag fra de konservative justitsministre var sparsom, sparsom, sparsom. En brøkdel af de forslag, som er kommet fra den nuværende indenrigsministers bord, vil nemt kunne klare regnestykket.

Så jeg mener faktisk, at hr. Helge Adam Møller må vende blikket indad mod sit eget parti og indad mod sine egne tidligere justitsministre og spørge: Hvad gjorde I egentlig for at komme til bunds i denne sag og for at få gjort noget uden at svække asylsøgenes retssikkerhed. Efter min opfattelse blev der ikke gjort noget som helst; der var måske i virkeligheden et ønske om at få området til at se mere kaotisk ud, end det i virkeligheden var.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Til det sidste kan jeg oplyse, at den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, jo fremlagde en stor redegørelse om ændringer i udlændingeloven for 3-3½ år siden, nemlig den, der var optakten til det lovforslag, der så blev vedtaget siden hen. Men det var jo kun en brøkdel af de tanker og ideer fra redegørelsen, som vandt flertal i Folketinget, så dér fremlagde man i hvert fald klart de holdninger, de tanker, de ideer og de stramninger, man havde ønske om. Men vi fandt ikke flertal for dem, i hvert fald langtfra for dem alle.

Og så til fru Dorte Bennedsens helt konkrete spørgsmål om en flygtning fra Chile eller et andet land, som får asyl i Danmark, om han ikke skulle have mulighed for at få sin kone og sine mindreårige børn familiesammenført i Danmark? Jo, selvfølgelig, helt klart, her og nu. Han får asylstatus i Danmark, han er flygtet fra et land, som han ikke kan vende tilbage til. Det var jo overhovedet ikke det, jeg sagde. Det var et citat fra det lovforslag, vi også behandlede sidste år fra Det Konservative Folkeparti, hvor vi taler om indvandreres retskrav på familiesammenføring. Jeg taler ikke om flygtninge, jeg taler om, at indvandreres retskrav på familiesammenføring skal afskaffes, således at det bliver en individuel vurdering i hver enkelt sag, om vedkommende skal have sin familie her til Danmark, eller om han selv skal tage til det land, som han jo godt kan rejse til. Her snakker vi om indvandrere, som altså frit kan rejse over hele jordkloden, ligesom fru Dorte Bennedsen kan rejse til Chile, USA eller andre steder. Men det kan en flygtning ikke, og derfor skal flygtningen selvfølgelig have sin familie til Danmark, ingen tvivl om det; det var vist også en bevidst misforståelse fra fru Dorte Bennedsens side.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Nej, hr. Helge Adam Møller, det var ikke nogen bevidst misforståelse; det skyldes, at jeg er en lille smule tunghør, og hr. Helge Adam Møller har det med at sænke og hæve stemmen, og derved har jeg somme tider svært ved at høre alt, hvad hr. Helge Adam Møller siger. Jeg hørte afskaffelse af familiesammenføringen; jeg erkender, at jeg ikke hørte, det var indvandrere. Så det var ikke bevidst, men éns høreelse kan man bare ikke selv gøre noget ved.

Jeg forstår, at den redegørelse, som den forrige justitsminister fik lavet, var rigtig – den var en i øvrigt meget nyttig bog med gennemgang af alle disse problemer – og at dér havde vi sagt nej og nej og nej, og det var fuldstændig umuligt. Nu har jeg ikke papiret, men ovre på min reol har jeg det skema, jeg lavede over disse forslag, og jeg tror ikke, jeg husker meget fejl, hvis jeg siger, at den daværende justitsminister fremsatte 14 forslag, og de 9 af dem blev der sagt ja til ved førstebehandlingen af et meget bredt flertal her i salen. Så forestillingen om, at vi skulle have skrottet alt, hvad justitsministeren kom med, holder ikke.

Jeg er mere enig med fru Elisabeth Arnold

om, at sagen var den, at den daværende justitsminister, hr. Hans Engell, talte umådelig meget; sådan to gange om året kom der pludselig nogle store principielle udtalelser. Bl.a. op til det konservative landsmøde og ved andre lejligheder kom der pludselig nogle store pressemeddelelser fra justitsministeren om det vældige behov for en ændring af udlændingeloven. Men det pudsige ved det var, at det var meget, meget sjældent, at vi så de rent konkrete forslag til ændringer her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det er til hr. Helge Adam Møller. Nu forstod jeg, at folk, der får behandlet deres asylsag og får asyl i Danmark, også i den 7-års-periode, der bliver snakket om skal være midlertidig, skal have ret til familiesammenføring. Hr. Helge Adam Møller nikker. Det er korrekt.

Men så bliver jeg nødt til at spørge: Hvordan skal man så forstå det, der står i dagens udgave af B.T., hvor hr. Helge Adam Møller har en kommentar, hvori det om de bosniske flygtninge siges – nu har hr. Helge Adam Møller selv henvist til den debat flere gange: Vi ønsker ikke, at der gives tilladelse til at søge asyl efter to år.

I debatten forleden stillede bl.a. Det Konservative Folkeparti et forslag om, at man ikke skulle kunne søge asyl efter tre år, og i det kom det klart frem, at det var Det Konservative Folkepartis holdning, at man ikke skulle kunne søge i syv år. Nu siger hr. Helge Adam Møller, at selvfølgelig skal man have lov til at få sin familie herop, man skal altså bare lige have asyl først, samtidig med at hr. Helge Adam Møller turnerer land og rige rundt og skriver i landets aviser, at det er konservativ politik at forhindre folk i at få asyl, forhindre dem i at få deres asylsag behandlet.

Jeg er ked af det. Det her bekræfter, hvad debatten forleden også bekræftede: Højrefløjens politik – og det gælder Det Konservative Folkeparti, det gælder Venstre, det gælder Fremskridtspartiet på det her område – er fuldstændig inkonsekvent. De aner ikke, hvad de mener.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg ved i hvert fald godt, hvad jeg mener, og jeg mener, hvad jeg har sagt her i dag. Jeg mener, hvad jeg har skrevet i artiklen i B.T. Det, der for mig er det afgørende med hensyn til de bosniske asylansøgere, er, at vi holder ubetinget fast i,

at de er kommet til Danmark på midlertidigt ophold. Det vil sige, at vi skal sørge godt for dem, så længe de er i Danmark, og den dag, der er fred i Bosnien, skal de vende tilbage. Det er det, der ligger i ordet midlertidig. Ellers kunne man have brugt et helt andet ord. Og da vi lavede en lov – og det var den, der blev vedtaget af et stort flertal – sagde vi, at normalt kunne man ikke få familiesammenføring i den periode, fordi vi regnede med, at midlertidigheden var meget kort, og at der forholdsvis hurtigt ville blive fred igen, og så kunne de sendes tilbage.

Men jeg forestiller mig ikke efter mit system, hvor de skulle være her et, to eller tre år længe, indtil der er fred i Bosnien, at de så ikke skulle have mulighed for at få deres familie, når der er kone og mindreårige børn, her til Danmark. Selvfølgelig skal de det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kommer kun med en kort bemærkning, for Fremskridtspartiet vil ikke tages til indtægt for det råberi, som hr. Søren Søndergaard kom med her fra Folketingets talerstol. Hr. Søren Søndergaard må lære at tale for sig selv i stedet for at sige, hvad andre partier ikke vil.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu forstår jeg på hr. Helge Adam Møller, at retten til familiesammenføring naturligvis også skulle gælde de bosniske krigsflygtninge, efter at deres første midlertidige periode var overstået, men uden at de altså havde fået ret til en asylsagsbehandling.

Så bliver jeg desværre nødt til at citere et andet sted fra B.T. i dag. Der står:

»Nu har indenrigsminister Birte Weiss fremlagt et lovforslag, der gør det muligt for knap 20.000 ex-jugoslaver i løbet af kort tid at få permanent ophold i Danmark.« – Der indskyder jeg en bemærkning. Det er ikke rigtigt. Men lad det nu være. Vi fortsætter citatet:

»Så får de også et retskrav på familiesammenføring. Ingen ved, om det drejer sig om op til 15.000 flere mennesker.«

Jeg forstår simpelt hen ikke det, der står, hvis det, hr. Helge Adam Møller siger, er korrekt, for hr. Helge Adam Møller har lige været heroppe at sige, at ifølge hans tanker skulle de også have et retskrav på familiesammenføring. Hvorfor bliver det så brugt i B.T. i dag som et argument mod den lov, vi skal behandle senere i dag? Jeg forstår det ikke.

Og så til fru Pia Kjærsgaard. Når jeg snakker om de borgerlige partier, behøver jeg ikke at forholde mig til mine tanker om dem. Det er helt tilstrækkeligt at forholde sig til, hvad de borgerlige partier selv skriver, og jeg kan konstatere, at de borgerlige partier samlet, alle tre partier, i bemærkningerne til det lovforslag, der blev behandlet for et par uger siden, skriver, at forslagsstillerne finder tillige helt principielt, at de krigsramte ikke bør indgå i en asylsagsbehandling. Ikke bør indgå i en asylsagsbehandling!

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil modstå fristelsen til at gå ind i den aller- seneste meningsudveksling her, for det vender vi jo tilbage til under det næste punkt på dags- ordenen. Men jeg vil godt besvare de to spørgs- mål, der er stillet af hr. Søren Søndergaard.

Det ene lyder: Hvad er efter min vurdering baggrunden for, at en række organisationer har ytret tvivl om behovet for opstramninger på det her felt?

Til det vil jeg sige, at der faktisk er en række forskelligartede begrundelser; man kan ikke si- ge, at der er én begrundelse. Derfor har jeg oversendt høringsskrivelserne til Retsudvalget, så man selv kan sætte sig meget grundigt ind i de enkelte høringssvar, fordi det ville være helt useriøst at forsøge at sætte bare én overskrift på det, og det kommer så til at indgå under be- handlingen i udvalget.

Den anden indfaldsvinkel, som hr. Søren Søndergaard havde, var den lille praktiske nye mulighed, vi nu giver for at forberede udsen- delsen af asylansøgere bedre. Det bliver nær- mest skildret, som om vi nu udleverer alting på en fuldstændig upassende vis til politiet, når det drejer sig om åbenbart grundløse asylansøgere. Det er jo ikke tilfældet. Hidtil har det været så- dan, at når ankefristen er udløbet, kan politiet rekvirere sagen, og så kan de begynde forberedelsen af udsendelsen. Det gælder ikke bare åbenbart grundløs-sagerne, det gælder også de almindelige asylsager.

Det, vi gør her, er noget ganske enkelt, en lille praktisk hjælp til det mål, som jeg har forstået vi er fælles om her i Folketinget, nemlig at få en så kort og konsekvent asylsagsbehandling som overhovedet muligt. Det, vi gør, er, at når afsla- get er givet – ikke mens sagen kører, men når afslaget er givet – giver vi politiet mulighed for at rekvirere sagen, så de kan forberede den grundigt, således at man, når udrejsefristen ud- løber, og det er normalt 15 dage, når det er de

almindelige sager, i mellemtiden kan gå ind og træffe forberedelserne. Det vil sige, at det ikke er et helt nyt indblik, vi giver politiet, det er alene et spørgsmål om at lave en så smidig forberedelse som muligt med henblik på, at folk, der har fået afslag på asyl, og som skal rejse ud, kan gøre det så hurtigt som muligt, og at politiet får mulighed for at tilrettelægge deres arbejde på en fornuftig måde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsud- valget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette for- slag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 86: Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v., udlændingeloven og lov om social bistand. (Behandling af asyl- ansøgnings fra personer fra det tidligere Ju- goslavien med midlertidig opholdstilladelse m.v.).

Af indenrigsministeren (Birte Weiss).
(Fremsat 30/11 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Dorte Bennedsen (S):

Da Folketinget i efteråret 1992 efter opfordring fra FN's Flygtningehøjkommissariat vedtog lo- ven om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien, var der enighed blandt partierne bag loven om, at en så- dan opholdstilladelse skulle gives for 6 måneder ad gangen. Men der var også enighed om, at pe-